

Fjärde adventssöndagen 2020: vårt behov av tröst och att få ge tröst

Det är så lätt att tycka synd om sig själv. Aldrig har det varit så lite sol som denna månad. Aldrig har det varit så tråkigt. Aldrig har det varit så svårt att komma till kyrkan. Men gnäll och självömkan är sällan eller aldrig fruktbart. Ändå kan det ge lite tröst att ha någon att beklaga sig för. Och vårt behov av tröst är ofta stort. I dagens läsning ser vi hur profeten Natan får Guds uppdrag att styrka och trösta kung David: ”jag skall låta dig få ro för alla dina fiender” (2 Sam 7:11). Under denna pandemi är det säkert många som behöver tröst och uppmuntran. Vi kan alla hitta någon som har det mycket eller i alla fall lite sämre än vi själva och då göra vad vi kan för att sprida tröst och uppmuntran. Ingenting ger oss större uppmuntran än att försöka trösta och stödja någon annan. Det finns alltid någon som väntar just på mig för att genom mig ta emot Guds kärlek och uppmuntran.

Häromdagen fick vi alla erfara denna tröst och uppmuntran, när påven Franciskus utropade ett år till Sankt Josefs ära. Han är hela Kyrkans beskyddare och just i en sådan här jobbig situation som hela världen går igenom kan vi behöva Sankt Josefs hjälp och tröst. Han som fick Guds uppdrag att beskydda Jesusbarnet och Jungfru Maria i farans stund kan också ge oss det välbehövliga skydd och den uppbackning som vi behöver. Just under adventstidens väntan på Jesu födelse har Josef en viktig roll att fylla för oss liksom han hade för Jungfru Maria som verkligen behövde hans skydd och uppmuntran. Därför är det så viktigt för oss alla att ta vår tillflykt till hans förbön. Vi får speciellt anbefalla alla de mest sjuka och utsatta till hans beskydd. Det kan också uppmuntra oss att verkligen ta oss an dem som har drabbats hårdast av coronan och dess följder. Som stift har vi åtagit oss att ge vårt adventsoffer till de hårt prövade barnen i Sydsudan genom Caritas' adventsinsamling. Sankt Josef kan säkert uppmuntra oss att bli lite mer generösa och dela med oss mer, inte bara av vårt överflöd, utan av allt det vi sparar in när vi inte kan åka till Thailand eller mumsa i oss julbord efter julbord.

Dagens evangelium för oss tillbaka till ett av historiens viktigaste ögonblick: bebådelsen, inkarnationen, Guds människoblivande. När Jungfru Maria får ta emot ängeln Gabriels budskap står tiden liksom still. Evigheten bryter in mitt i vår tid. Gud vill själv träda in i vår dimension av verkligheten. Han vill sända oss sin Son för att frälsa oss från den eviga döden och ge oss del i det eviga livet. Men samtidigt tvingar han sig inte på oss människor. Ödmjukt och försynt får ängeln meddela Maria Guds plan och önskan. Just detta förhållningssätt är så typiskt för vår Gud. Ingen är så försynt som den allsmäktige. Ingen är så ödmjuk som universums skapare och herre. Lyckligtvis har han också av all evighet utvalt den mest ödmjuka och försynta människa man kan tänka sig: Jungfru Maria. Redan från början av sin existens är hon befriad från tyranniet under arvsynd och

själviskhet. Därför kan denna unga judiska jungfru förstå det som ingen annan hade kunnat förstå: att hon skulle få föda Frälsaren, Guds enfödde Son till denna värld.

Vid bebådelsen får vi en underbar ikon av mötet mellan Gud och människa. Vi får en urbild av vad all bön innebär. Gud talar och människan lyssnar. Vi skulle ofta vilja ha det på motsatt sätt. Men Jungfru Maria ger Gud det svar som vi också måste lära oss att ge honom: ”jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt” (Luk 1:38). Gud vill ge oss ett uppdrag. Gud vill visa oss sin kärlek. Gud vill ge oss sig själv. Vad kan vi då göra annat än att säga: Ja, jag står till din tjänst, jag tar emot allt detta som du har sagt med glädje och tacksamhet. Därför är bebådelsen så viktig i frälsningshistorien. Både på det stora planet när det gäller hela världens frälsning, men också när det gäller vårt personliga möte med Gud och vår kallelse enligt hans plan. Därför råder Kyrkan oss i sin vishet att be Angelus-bönen tre gånger om dagen. På så sätt är vi förenade med Jungfru Maria och får ta emot Jesus och allt vad han vill ge oss under dagens lopp. Vår vanliga, ofta lite tråkiga eller jobbiga dag, helgas och får en frälsningsbetydelse. Vi får tillsammans med Maria ta emot Jesus och all hans nåd, inte bara för oss själva utan för hela världen. På så sätt blir inte bara vi själva tröstade och uppmuntrade, utan vi får sprida allt detta omkring oss, till alla betryckta och deprimerade, till alla som inte härda ut. Jag hörde att hjälplinjen för dem som har självmordstankar har fått 50.000 påringningar. Vi kan bara ropa på Guds hjälp för dessa plågade medmänniskor och anbefalla dem till Jungfru Marias förbön och Sankt Josefs beskydd. Sällan eller aldrig har behovet av tröst varit så stort.

Dagens andra läsning ur Paulus brev till romarna består av en enda mening, som börjar så här: ”honom som förmår styrka er, enligt mitt evangelium och förkunnelsen om Jesus Kristus... för att alla folk skall föras till lydnad i tron” (16:25-26). Gud vill styrka och trösta oss genom evangeliet och vi kan bara låta oss styrkas och tröstas genom trons lydnad. Bara genom att säga ja och amen till Gud och allt vad han har gett oss i Jesus, i evangeliet och genom kyrkan kan vi finna den tröst och styrka, den uppmuntran och glädje vi behöver för vårt liv. Just i svåra omständigheter kan vi lära oss detta. Ingen annat kan i längden ge oss denna styrka att härda ut, att gå vidare, att engagera oss för dem som har det sämre än vi. Idag vill vi ta till oss Jungfru Marias lyhördhet och beredvillighet, så att vi liksom hon kan säga ja till Gud och det han vill göra med oss och genom oss. Gud vill göra stora ting, inte bara med Maria, utan också med oss. Vi behöver både Maria och Josef denna sista vägsträcka under advent, så att vi tillsammans med dem kan ta emot Jesus på ett ännu djupare sätt i våra liv, så att vi äntligen kan bli kristna på allvar och leva mer helhjärtat som Guds älskade barn.